Agoniseala unui an — risipită într-o noapte...

Ciudad de Mexico a însemnat o etapă deosebit de importantă pentru sportul românesc. Și nu atît pentru faptul că „recolta" de aur, argint și bronz a reprezentanților noștri a fost mai bogată ca oricînd, cît — mai ales — pentru ambițiile pe care le-a stîrnit. Pretutindeni se simte un suflu nou, un adevărat asalt pentru cîștigarea sprintului spre podiumul de premiere al Münchenului care a început să se profileze la orizont. Se fac planuri consistente, se concretizează orientarea metodică, se deschid larg porțile loturilor în toate disciplinele, se dă startul într-o susținută pregătire în care maeștrii consacrați muncesc cu aceeași rîvnă ca și cei ce bat acum la porțile afirmării, atît laureații Jocurilor Olimpice, cît și învinșii lor, laolaltă, doresc cu înflăcărare

ca în '72 tricolorul românesc să facă tot mai multe ascensiuni spre vîrful celui mai înalt catarg. Admirabila atmosferă de activitate febrilă a cuprins — cum era firesc — și sportul cu pedale.

Se cuvine însă, înainte de a vorbi despre această atmosferă, o succintă retrospectivă. În 1964, la campionatele mondiale din Franța, speranțele de afirmare reală a ciclismului românesc atinseseră apogeul. Acel loc IV în proba de 100 km contratimp pe echipe, cu o performanță situată doar la cîteva secunde de locurile II și III, crease cea mai solidă premisă pentru o comportare meritorie la J.O. de la Tokio. Un accident stupid (este cunoscută povestea lui Ion Cosma și fuga lui de la start pentru a ascunde miraculoasele pilule) a răpit acelei atît de puternice echipe medalia meritată. Pe fondul imputărilor, al analizelor de formă, al discuțiilor sterile (pentru a se găsi un vinovat aflat dincolo de adevăr) — ciclismul a alunecat spre indiferență. Apoi au urmat disputele dintre tehnicienii aflați în două tabere: cei „olimpici" și cei ai „federației". Primii susțineau că trebuie continuată pregătirea specializată pentru proba de 100 km pe echipe (dar nu ofereau aproape nici o soluție pentru realizarea ei), ceilalți dovedeau că rutierii formați pe acest principiu nu știu pur și simplu să mai ruleze în pluton, au încetat să mai fie cicliști cu adevărat. Și, demonstrau ei, la numărul mic de alergători pe care-i are sportul nostru cu pedale, luxul renunțării la cîteva vîrfuri este prea mare. Astfel, lucrurile au rămas o vreme la voia întîmplării, iar apoi, a fost prea tîrziu pentru a mai fi redresate. Reprezentarea simbolică a ciclismului la Ciudad de Mexico a însemnat un fiasco. Într-un fel era firesc. Cu un singur ciclist, plecat fără antrenor, nu se putea obține mare lucru.

Iată însă că acum, la începutul drumului spre München, s-a pornit pe o cale temeinică. După discuții lungi, dar fructuoase, a fost stabilit, pentru prima perioadă, un lot care — cu mici excepții — cuprinde tot ce are, la ora actuală, ciclismul românesc mai bun. Pregătirea lui i-a fost încredințată primului antrenor al țării, *prof. Nicolae Voicu*. Au fost fixate etape, mijloace de colaborare cu antrenorii de club ai sportivilor și probe de control.

Primul examen al cicliștilor susceptibili de a concura la J.O. de la München și, oricum, de a reprezenta țara în marile competiții ale anului 1969 a avut loc zilele trecute. La probele de control au fost prezenți 22 de rutieri și antrenorii *V. Chiș, Sima Zosim, Mihail Simion* și *I. Dolete*. Antrenorul coordonator N. Voicu, împreună cu antrenorul federal *N. Oțeleanu* și cu antrenorii de la cluburi au discutat calendarul intern și internațional (pînă la 1 iulie 1969), au alcătuit planurile pregătirii ce va fi efectuată de cicliști la cluburi și au fixat, pentru sfîrșitul lunii februarie, viitoarea întîlnire comună. Apoi s-a trecut la efectuarea probelor de control și a antrenamentelor model. Cicliștii au concurat în probele de 200 m, 400 m și 2 000 m — pe velodrom și 800 m — pe pista stadionului Dinamo.

Prima concluzie care se desprinde, înfățișată de prof. Nicolae Voicu, este că alergătorii tineri s-au comportat excelent. *St. Ene, T. Puterici* și *I. Selejan* au ocupat locuri între 1 și 4 în trei probe, iar *Ajoghin, Iulian Constantin. I. Ignat, Hrisoveni, Tănase* și *Drăgan* s-au clasat — în toate cele 4 întreceri — în primele 10 locuri. Spre surprinderea tuturor, cicliștii consacrați s-au comportat lamentabil. Este drept că tinerii au o mai mare vitalitate, o mai mare dorință de afirmare, că ei nu au cheltuit încă prea multă energie în cursele de lung kilometraj, dar de aici și pînă la surclasarea unor elemente consacrate în sportul nostru cu pedale, este cale lungă. Campionul național în proba de 4 000 m contratimp individual — *Alex. Sofronie* — s-a clasat al 20-lea (!?!) la 2 000 m, *Emil Rusu* a ocupat ultimul loc (!?!) la 400 și 800 m, iar la 2 000 m a realizat un rezultat mai slab cu 9 secunde decît cel al juniorului *St. Ene, Gh. Moldoveanu* a fost învins în proba de contratimp cu 17 secunde de *Ion Selejan!* Cum este posibil așa ceva?

Antrenorul *N. Voicu* socotește că există două alternative: *au fost pierdute calitățile fizice de bază fie din cauza vieții dezordonate pe care acești rutieri au dus-o în timpul concediului, fie pentru că au desconsiderat testul.* Există o mai mare certitudine în faptul că rezultatele slabe au fost generate de prima alternativă. Este o poveste mai veche a cicliștilor noștri care risipesc într-o noapte (sau două) tot ce au agonisit într-un an. Pregătirea efectuată în cîteva luni, creșterea de calitate dobîndită în competițiile interne și internaționale dintr-un sezon sportiv — totul este anulat prin excesele din timpul vacanței. Un chef sau două pînă la ziuă, o alimentație nerațională, ore în șir pierdute în încăperi îmbîcsite cu fum de țigară, abuzurile de orice natură risipesc în acea lună, de așa zisă libertate, toate acumulările calitative realizate în perioade lungi de muncă asiduă. Cînd se reia pregătirea, trebuie recuperată pierderea și timpul care mai rămîne pentru a se cîștiga noi poziții se scurtează considerabil.

Principalii vinovați sînt chiar cicliștii în cauză. Ei prezintă carențe de educație și lucrul acesta este evident de multă vreme. De aceea, cluburile și antrenorii au datoria să facă acum ce n-au făcut alții la timpul cuvenit: să-i învețe pe cicliști cum să-și petreacă vacanța și chiar să le organizeze perioada de odihnă. Să li se explice ce importanță are să petreci cele 3—4 săptămîni la munte, să dormi și să mănînci rațional, să faci în permanență mișcare, chiar dacă bicicleta a rămas acasă, să te distrezi în limitele bunului simț și ale datoriei ce o ai față de propriul viitor sportiv. Este, desigur, regretabil că s-a ajuns la o astfel de situație, dar gravitatea consecințelor impune măsurile amintite.

Așadar, totul trebuie luat de la început, dacă nu vrem ca — în ciclism — lăudabilul efort general să rămînă fără rezultat.

Hristache NAUM

fotbal

ÎNTRE DOUĂ TOAMNE...

(Urmare din pag. 1)

atît de semnificativă în această privință — reprezentativa noastră a marcat doar 5 goluri în 10 meciuri, adică unul la 180 de minute — vom începe cu latura cea mai deficitară din jocul echipei naționale, atacul.

De ce nu se marchează goluri? Pentru că se joacă — evident — greșit în atac!

Așa cum scrima e... „pe tușe", tirul pe „muște", fotbalul se joacă — formulă repetată la disperare — pe goluri. Pornind de la cronica ineficacitate la poartă, situație care, printre altele, răpește fotbalului jumătate din farmecul său obișnuit, vom arăta că ultimele 10 partide ale reprezentativei române au scos în relief lipsuri vechi și, din păcate, mereu actuale.

Ce a fost caracteristic în factura jocului înaintașilor români în ultimele 10 partide? Iată cîteva observații:

1) Atacantul cu mingea nu a fost (nu este în genere) SPRIJINIT de coechipieri. La Berlin și Linz — Ion Ionescu, sau la Lisabona — Lucescu (ca să luăm numai două exemple) au fost niște... Robinsoni care s-au zbătut mult, dar zadarnic, pentru că nu au fost ajutați de colegii lor, care au contemplat, de pe poziții retrase, acțiunile lor solitare.

Nu mai este de mult o chestiune de subtilă tehnicitate ideea că modernele apărări aglomerate și supraaglomerate nu pot fi străpunse de către un singur vîrf. Este un adevăr evident, unanim acceptat. Toate echipele cu oarecare clasă își construiesc atacurile susținînd cu 2—3 jucători omul cu mingea, construind acele eficace NUCLEE OFENSIVE, atît de greu de contracarat. În meciul România — Anglia, de exemplu, toată lumea a putut remarca și aprecia nucleele ofensive construite de brichipei române. Dacă meciul cu reprezentanții Albionului ne este atît de proaspăt în minte încît ne reamintim încă reușitele șarje ale lui Pîrcălab, din partea a doua a jocului, acțiunile dinamovistului (care au obligat apărarea adversă la o așezare pe un spațiu mult mai întins) dînd un orizont mult mai larg ofensivei române, despre atacul român în partida cu echipa R. F. a Germaniei am să-l las să... vorbească pe reputatul tehnician HELMUTH SCHÖN, care, la sfîrșitul meciului de pe stadionul „23 August", declara, printre altele: **„Linia română de atac a avut două extreme care au contrariat: „Credeam că echipa română va juca mai variat și mai incisiv în atac. Din formația dv nu pot să remarc nici un jucător..."**

Cu aceeași ocazie, arbitrul polonez STANISLAW ANUSIK ne întreba, mirat și jenat: **„Înaintașii români nu știu să șuteze la poartă? N-am înțeles** — spunea conducătorul partidei România — R.D.G. — **de ce s-au făcut nenumărate angajări numai în careul de 16 m, acolo unde era o înghesuială nemaipomenită. Am văzut jucători români în fața careului neștiind ce să facă cu mingea. Nimeni nu se gîndea să șuteze de la distanță..."**

Nu i-am răspuns nimic arbitrului polonez. Trebuie, însă, să recunoaștem că diagnosticul a fost foarte precis și real. Jucătorii noștri NU ȘTIU SĂ TRAGĂ LA POARTĂ! Iar penuria de goluri din partidele internaționale este reflexul cel mai dureros (și cel mai logic) al situației din campionat, unde jucătorii români au, la acest capitol, rezultate submediocre. Ca să nu mai vorbim de faptul că 90 la sută din golurile campionatului diviziei A sînt înscrise din apropiere.

5) Atacanții din echipa reprezentativă (cu excepția lui Lucescu) NU ȘTIU, SAU NU VOR SĂ FACĂ PRESING asupra apărătorului advers care are mingea. În fazele de apărare, înaintașii devin realmente spectatori în teren...

Marea eroare de la mijlocul terenului

Majoritatea specialiștilor susțin că spațiul de joc cel mai important este mijlocul terenului. Nu întîmplător, cronicari de fotbal din toate țările explică nenumărate victorii prin „controlul zonei de mijloc". Nu este, iarăși, o întîmplare faptul că cei mai valoroși jucători din lume sînt cei din linia mediană — Bobby Charlton, Beckenbauer, Suarez, Overath, Corso etc.

La mijlocul terenului ÎNCEPE victoria sau înfrîngerea unei echipe!

În cazul nostru, la mijlocul terenului nu... încep victoriile pentru motivul că ducem, în general, lipsă de mijlocași de valoare, iar atunci cînd găsim cîte o pereche bună (Ghergheli — Dobrin, de exemplu) jucătorii noștri din linia mediană evoluează conceptual greșit, consecința fiind aceea că mijlocul terenului se... cedează adversarilor care, controlîndu-l, au, implicit, direcția partidei.

Pe cît de semnificativă, pe atît de realistă în caracterizarea acestei situații ni se pare o opinie a mult regretatului IOSIF PETSCHOVSCHI, la sfîrșitul meciului România — R.D.G.: **„Echipa noastră a fost ruptă în două, a lăsat liber mijlocul terenului, unde adversarul a acționat în voie, organizîndu-și în această zonă atît acțiunile ofensive cît și pe cele defensive".**

Care sînt păcatele evoluției jucătorilor români în zona de mijloc a terenului?

S-a tot repetat (în vînt, după cum se vede) că mingea nu trebuie condusă exagerat la mijlocul terenului, CARATUL ei aducînd foloase numai adversarilor (care au tot timpul să se replieze și să se organizeze) și prejudiciind considerabil echipa proprie. Dacă la Ghergheli, de exemplu, această manieră de joc nu este exclusivă (deși încă susceptibilă de substanțiale ameliorări), la Dobrin, întîlnim un adevărat STIL, pe cît de artificios, pe atît de dezavantajant pentru interesele echipei. L-am văzut în meciul cu Anglia setos de „floricele" la mijlocul terenului, l-am văzut urmărind cu perseverență să-i dea mingea printre picioare lui Mc Nab (ceea ce a și reușit, pentru ca în secunda următoare să piardă balonul ca un debutant), l-am văzut ÎNTÎRZIIND acțiunile echipei noastre, RUPÎNDU-I RITMUL, făcînd (de multe ori) jocul englezilor.

Nu știm ce gîndește acest (foarte talentat) îndrăgostit de minge al fotbalului nostru. Oare își închipuie el că Bobby Charlton, Ball et comp. nu puteau să etaleze și ei numere personale care „să ia ochii" spectatorilor? N-au făcut-o, deși sînt maeștri în stăpînirea mingii, deși sînt campioni mondiali, iar meciul de la București puteau să-l privească ca pe o demonstrație. Nu l-au privit însă astfel, au jucat respectînd cu strictețe DISCIPLINA TACTICĂ, DISCIPLINA DE JOC.

Cu riscul de a fi acuzați de pisălogeală, vom repeta că la mijlocul terenului nici un antrenor (serios) din lume nu admite altceva decît aplicarea strictă a principiului „PUSH AND RUN" (cu sens: pasează și urmărește acțiunea). Cum la noi Dobrin face numai ce vrea el, vom încerca un echitabil transfer de vinovăție și către antrenori care, ori nu-l învață ce trebuie, ori sînt la cheremul lui...

În ultimele două partide, în linia mediană a reprezentativei noastre a reapărut un jucător care întrunește atributele mijlocașului de clasă: Radu Nunweiller. Acoperă tot terenul, asigură o excelentă circulație a mingii, gîndește, intuiește desfășurarea fazei, face față cu succes sarcinilor duble, de atac și apărare. Sperăm că aceste cuvinte o să-i prefațeze o carieră dezvoltată pe aceleași coordonate...

Deși fundași de valoare sînt!

Mulți antrenori și ziariști străini au remarcat, în repetate rînduri, că avem fundași de incontestabilă valoare, Nunweiller III, Barbu, Dan, Dumitru Nicolae, Mocanu, ca să nu-i citățm decît pe cei mai reprezentativi, au fost adeseori elogiați de diverși specialiști. De ce se primesc atunci atîtea goluri? Nu mai puțin de 3 goluri într-un singur meci?

Trecînd peste realitatea că, de multe ori (mai ales în deplasare), toată greutatea jocului cade pe seama apărării, vom arăta că fundașii au deficiențe vechi (reliefate pregnant și în ultimele zece partide internaționale) în două momente decisive: I — DEPOSEDAREA; II — DUBLAJUL.

I. Nu o dată s-a văzut că deposedarea prin acel clasic **„tackling"** (deposedare prin alunecare) este un procedeu total necunoscut lui Sătmăreanu, de exemplu, sau aplicat rudimentar, riscant, de către alții — Boc, Hălmăgeanu, Dinu.

II. Dublajul este unul din marile secrete... publice ale apărării moderne. Fotbaliștii români sînt încă în faza DESCOPERIRII lui!

E LEGE: ORICE APĂRĂTOR DIN LUME POATE FI DRIBLAT!

Ce explicație pot oare furniza antrenorii la golul lui Jacinto Joao, de pildă (al doilea punct de la Lisabona), cînd extremul portughez a făcut un adevărat slalom printre siluete, tocmai pentru că apărătorii noștri nu s-au dublat, așteptînd, la 3—4 metri unul în spatele celuilalt, ca atacantul portughez să se prezinte în dreptul lor pentru a-l ataca?

Duel Haidu — Romeyn, cîștigat de atacantul român. Față din partida România — Olanda (0—0), disputată la 5 iunie pe stadionul Republicii.

Foto: N. AURED

Boberii români își vor apăra prestigiul în Europa și peste Ocean

(Urmare din pag. 1)

movarea la seniori fără a avea încă vîrsta).

Lotul de tineret, care lucrează, pe uscat, deocamdată, la Predeal, are 4 oameni de echipaj și 3 piloți, iar altul — „speranțele" — nu s-a reunit încă la antrenamente; cuprinde 10 sportivi, a căror întîlnire se va produce în primăvară.

— Ați amintit despre programul internațional. La ce intenționați să-i trimiteți pe emisarii bobului românesc?

— Europa sportivă suferă, în sezonul actual, de aceeași criză a bazelor specifice. Este elocvent faptul că doar două pîrtii vor fi înghețate în toate stațiunile de pe Continent, la Cervinia și Cortina d'Ampezzo. Explicația stă în costul lucrărilor necesitate pentru toaleta de iarnă, înghețarea și întreținerea unei pîrtii.

Intenționăm să prezentăm echipajul condus de Panțuru la bob de 2 și de 4 la europenele de la Cervinia (între 25—27 ianuarie 1969) și pe cel de 2, condus de Niculescu. Tineretul (admis în bob pînă la 28 de ani) se reunește tot pentru trofeele europene la Cortina între 1—2 februarie și dorim să aliniem cîte 2 echipaje, la bobul de 2.

Seniorii — mă refer la echipajele lui Panțuru — au în program și campionatele mondiale de la Lake Placid, în S.U.A., după 9 februarie 1969.

În afara numelor deja pronunțate pentru concursurile care ne preocupă, se mai cer amintite și cele ale unor tineri ca N. Stavarache, care a și concurat cu Niculescu la trecutele europene de tineret, Dragoș Panaitescu, fost ciclist, atras acum de bob, Pascu Duțu, (care ne poate furniza un frînar dar și un pilot la tineret), Ion Șandru.

Ne facem datoria de a-i include pe toți în coloanele noastre cu dorința de a reveni asupra lor și încă cu satisfacție. Ceea ce nu mai depinde de noi...

Analiza turului de campionat la Rapid și Progresul

Azi au loc la cluburile Rapid (ora 18) și Progresul (ora 17) analizele evoluțiilor celor două echipe în prima parte a campionatului.

Joc amical

Rulmentul Bîrlad — Oțelul Galați 0-2 (0-1)

La Bîrlad s-a disputat un joc amical între Rulmentul, din localitate, și echipa gălățeană Oțelul. La capătul unui joc frumos, oaspeții au repurtat victoria prin golurile înscrise de Obreja (min. 25) și Nistor (min. 70). Deși au jucat bine, gazdele au ratat numeroase ocazii de gol și, implicit, victoria.

E. SOLOMON, coresp. princ.

ȘTIRI • ȘTIRI • ȘTIRI • ȘTIRI

HOCHEIȘTII ROMÂNI PLEACĂ ASTĂZI LA SOFIA

Țara noastră va fi reprezentată la competiția internațională de hochei pe gheață „Cupa Dunării" (programată între 11—15 decembrie la Sofia) de echipa de tineret. În urma jocurilor din campionat și a întîlnirilor cu echipele similare ale Poloniei și R. D. Germane, specialiștii federației au alcătuit următorul lot pentru confruntările din Bulgaria: Stoiculescu, Roth, Corduban, Paraschiv, Constantinescu, F. Sgîncă, Ciobotaru, Florescu, Huțanu, Mihăilescu, L. Iordan, P. Sgîncă, Fodorea, P. Popescu, Bucur, Kölö, Sarkani, Doboș, V. Tudor.

Tinerii noștri hocheiști părăsesc astă-seară Capitala. Delegația condusă de Constantin Țico, **este însoțită de antrenorii** G. Cosman, N. Zografi **și dr.** Vasile Iliescu.

BOXERII DE LA TRAKTOR SCHWERIN (R.D.G.) ÎN ROMÂNIA

A sosit în țară echipa de box a clubului sportiv **Traktor** din **Schwerin** (R.D.G.), care va susține două partide. Prima — **joi seara în sala Semănătoarea, de la ora 18,30,** cu formația bucureșteană **Metalul,** iar a doua simbătă, la Galați, unde oaspeții vor încrucișa mănușile cu o selecționată locală.

C. S. PITEȘTI — LOKOMOTIV PLEVEN (BULGARIA) 6½—2½ LA LUPTE GRECO-ROMANE JUNIORI

Duminică, la Pitești, echipa de lupte — juniori — a *Clubului sportiv Pitești* a întrecut formația similară a clubului *Lokomotiv Pleven* cu 6½—2½. De la piteșteni, cele mai frumoase meciuri le-au furnizat *I. Gibu* (cat. 48 kg), *N. Coteanu* (cat. 56 kg) și *M. Moraru* (cat. 70 kg), iar de la oaspeți *Dimitrov* (cat. 60 kg) și *Ghergev* (cat. 65 kg). Au mai avut loc două meciuri de seniori: *M. Bolocan* (Pitești) b.p. Dimitrov (cat. 70 kg) și *A. Frujină* (P) b.p. Alexandriev.

I. FEȚEANU
coresp. principal

E. ALMER 2:08,4 LA 200 M LIBER

Într-un concurs desfășurat la Reșița (bazin de 25 m), *Eugen Almer* a parcurs distanța de 200 m liber în *2:08,4 — nou record național de juniori în piscină acoperită.* Alte rezultate: E. Strempel 2:46,5 la 200 m bras; N. Tat 5:13.9 la 400 m mixt; D. Wetterek 1:14,5 la 100 m delfin; Mariana Giurcă (10 ani) 1:27,3 la 100 m spate. (A. RUDEANU — coresp.).

LECTORAT OLIMPIC LA CLUBUL STEAUA

Clubul sportiv Steaua, prin cabinetul metodic, a organizat un ciclu de lectorate cu tema: *„Olimpiada de la Ciudad de Mexico".* După primul referat ținut de prof. *Ion Mureșanu* cu tema: *„Ciudad de Mexico — gazda J.O."* (proiecții color), mîine are loc cel de-al doilea lectorat: *„Observații organizatorico-tehnice pe ramuri de sport"* (lupte, tir, atletism, pentatlon modern).

Lectoratul va avea loc în sala clubului Steaua din cal. Plevnei nr. 114, de la ora 8. Sînt invitați antrenori, sportivi, tehnicieni și activiști sportivi.

LOTO-PRONOSPORT

● Duplicatele biletelor considerate cîștigătoare la concursul excepțional Pronoexpres din 8 decembrie 1968 trebuie depuse de către participanți la agențiile Loto-Pronosport pînă în ziua de joi 12 decembrie 1968 la ora 13 în orașele de reședință județeană și pînă miercuri 11 decembrie 1968 în celelalte localități.

Omologarea se va face în ziua de simbătă 14 decembrie 1968.

● Plata premiilor la concursul excepțional Pronoexpres din 8 decembrie 1968 se va face astfel: în Capitală începînd de marți 17 decembrie prin casieriile proprii Loto-Pronosport; în provincie, începînd aproximativ de joi 19 decembrie prin casieriile proprii Loto-Pronosport și prin mandate poștale.

● Concursul Pronosport Nr. 49 etapa din 8 decembrie 1968 s-a soldat cu mari surprize. Greutatea concursului se observă din pronosticurile înregistrate: 5 de 2, 2 de X și 6 de 1. Dintre „soliștii" anticipați, doar Cagliari și Inter au rezistat. Surprizele cele mai mari s-au înregistrat în divizia B unde liderul — Foggia — a pierdut pe teren propriu meciul cu Lecco. Commo, a doua clasată, a fost învinsă acasă de Genoa, iar Brescia a întrecut pe Modena în deplasare. În divizia A, o triere serioasă a buletinelor a constituit rezultatul meciului Lanerossi — Roma (1—2).

Concursul Pronosport din această săptămînă se anunță și el deosebit de interesant. Din cele 13 meciuri din campionatul italian (divizia A și B), unele sînt foarte echilibrate: Roma — Milan, Torino — Fiorentina, Verona — Juventus ș.a.

PREMIILE CONCURSULUI PRONOEXPRES NR. 49 DIN 4 DECEMBRIE 1968

Extragerea I: categoria I: 4 variante a 35 136 lei; categoria a II-a: 186 variante a 755 lei; categoria a III-a: 4 060 variante a 34 lei.

Extragerea a II-a: A: 1 variantă a 111 344 lei; B: 240 variante a 463 lei; C: 4205 variante a 26 lei.

Premiul de 111 344 lei de la extragerea I categoria I, a revenit participantului Năstase Ștefan din Ploiești.